

— А, ще пѣемъ! Че какво разбираме ние отъ пѣене? Друго ми се иска на менъ. Яни отведе раз-
правяше, че щѣлъ да купи тая гимия, да я ремон-
тира издъно и да пжтува за Цариградъ и Кюстенджа.
Ако работя добре и го слушамъ, щѣлъ да ме на-
прави истински морякъ.

— Така ли ти каза?

— Какъ мислишъ, лъже ли?

— Лъже! — отсича Богданъ и плюе въ морето.

А после се замисли и му стана неловко, че
днесъ два пжти се отнесе враждебно съ тѣзи мом-
чета. Повика и Симеона и имъ разправи, че ще
пише на свой приятелъ въ Тунисъ и ще го за-
пита, дали не ще ги приематъ въ чуждестранния
легионъ. Тамъ ще получаватъ храна и пари, ще
бждатъ почитани отъ туземното население, нищо
нѣма да работятъ, само ей-тъй ще скитатъ изъ
африканскитѣ планини и гори, ще придружаватъ
офицеритѣ на ловъ за лъвове, ще се любятъ съ не-
гъркитѣ, нѣкой отъ тѣхъ може и да се ожени за
дъщерята на мѣстенъ благородникъ, както единъ
другъ неговъ приятелъ се билъ оженилъ тамъ за
дъщерята на единъ марокански князь. И много
други работи имъ разказа Богданъ за африканскитѣ
градове, звѣрове, хора и обичаи, докато прочитѣ имъ
засвѣткаха и устнитѣ имъ се сгънаха въ една само
рѣзка на желание и воля. А той все още имъ раз-
казваше и се увличаше отъ мисълта, че тѣ биха
могли лесно и безъ негова препоръка да идатъ
тамъ, и че по-добре ще е за тѣхъ да се зарѣятъ
изъ африканскитѣ пушинаци, отколкото на останатъ
моряци въ тая гнила гимия. Пъкъ, после, оттамъ е
вече дрого! ...